

|                            |                                |
|----------------------------|--------------------------------|
| Súd:                       | Najvyšší súd SR                |
| Spisová značka:            | 5Cdo/33/2019                   |
| Identifikačné číslo spisu: | 6615203720                     |
| Dátum vydania rozhodnutia: | 28.05.2020                     |
| Meno a priezvisko:         | JUDr. Helena Haukvitzová       |
| Funkcia:                   | sudca                          |
| ECLI:                      | ECLI:SK:NSSR:2020:6615203720.1 |

## ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Bajánkovej a členov senátu JUDr. Ing. Jána Gandžalu, PhD. a JUDr. Jozefa Kolcuna, PhD., v spore žalobcu Q., trvalým pobytom vo H., zastúpeného JUDr. Luciou Dvorskou, advokátkou, so sídlom v Bratislave, Kladnianska 1, proti žalovanému B. so sídlom vo H., IČO: XX XXX XXX, zastúpenému JUDr. Martinom Landlom, advokátom, so sídlom v Lučenci, Rázusova 47/4825, o určenie neplatnosti písomného hlasovania vlastníkov bytov a nebytových priestorov, vedenom na Okresnom súde Lučenec pod sp. zn. 5C/112/2015, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici z 3. októbra 2018 sp. zn. 14Co/251/2017, takto

### rozhodol:

Dovolacie z a m i e t a.

Žalovaný má voči žalobcovi nárok na náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu.

### Odôvodnenie

1.1. Okresný súd Lučenec [ďalej len „súd prvej inštancie“ event. „prvoinštančný súd“] (v poradí prvým) rozsudkom z 2. júna 2012 č.k. 21C/3/2010-334 žalobu o určenie neplatnosti písomného hlasovania vlastníkov bytov a nebytových priestorov bytového domu súpisného čísla XXXX ulica W., ktorého výsledok bol oznámený dňa 17. mája 2010 (ďalej len „písomné hlasovanie vlastníkov bytov a nebytových priestorov bytového domu“) zamietol (prvý výrok). Žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť žalovanému trovy konania vo výške 294,42 Eur (druhý výrok).

1.2. Rozhodnutie odôvodnil tým, že žalovaný oznámenie o výsledku hlasovania oznámil obvyklým spôsobom vyvesením na nástenke vo vchode, takže sa na žalobcu vzťahuje 15 - dňová prekluzívna lehota na podanie návrhu, ktorá skončila 1. júna 2010. Nakoľko žalobca podal návrh na začatie konania po uplynutí tejto 15 - dňovej lehoty a s uplynutím uvedenej lehoty zákon spája zánik práva na podanie návrhu na začatie konania o vyslovení neplatnosti písomného hlasovania, súd návrh žalobcu zamietol. Zaujal stanovisko, že ak vlastníci bytov, ktorí v dome nebývali, si vo svojom vlastnom záujme ošetrili doručovanie písomností (oznámenia o písomnom hlasovaní a oznámenia o výsledku hlasovania) iným spôsobom, napr. dorúčením poštou, prípadne telefonicky, bola to ich vlastná iniciatíva a doručenie oznámenia na adresu svojho reálneho pobytu mohol požiadať aj žalobca. Keďže menovaný si takýto postup nezvolil, konkludentne akceptoval všeobecný úzus, že sa písomnosti týkajúce vlastníkov bytov

oznamujú formou vyvesenia v priestoroch vestibulu bytového domu. Súd prvej inštancie pritom vychádzal z výpovede V., predsedníčky Spoločenstva vlastníkov bytov a nebytových priestorov W. a svedkov R., ktorí sa vyjadrili k okolnostiam písomného hlasovania, ktorej výsledok bol oznámený dňa 17. mája 2010, pričom súd sa oboznámil aj s 37 čestnými prehláseniami jednotlivých vlastníkov bytov o tom, že v bytovom dome je obvyklým spôsobom zverejňovania oznamov na viditeľné miesto vo vchodoch bytového domu.

2.1. Krajský súd v Banskej Bystrici [ďalej len „odvolací súd“] (v poradí prvým) rozsudkom z 14. augusta 2013 sp. zn. 15Co/211/2012 rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil (prvý výrok) a žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť žalovanému trovy odvolacieho konania vo výške 66,32 Eur do troch dní odo dňa právoplatnosti rozhodnutia na účet jeho právneho (druhý výrok).

2.2. V odôvodnení rozhodnutia odvolací súd konštatoval, že rozhodnutie súdu prvého stupňa je vo výroku správne. Poukázal na to, že obvyklým spôsobom pre oznamovanie výsledku písomného hlasovania v rozhodovanom prípade bolo verejné vyvesenie výsledku hlasovania na nástenke, čo bolo potvrdené aj svedkami a aj jednotlivými čestnými prehláseniami 37 vlastníkov bytov. Nesúhlasil s podstatnou námietkou žalobcu, že v byte nebýva, a teda sa na neho tento obvyklý spôsob nevzťahoval, pretože v spore nebolo preukázané, že by obvyklým spôsobom oznámenia výsledku hlasovania vlastníkom bytov, ktorí v dome nebývajú, bolo zasielanie výsledkov hlasovania poštou, a prípadné telefonické oznámenie nemožno v celom rozsahu akceptovať, pretože v takomto prípade by išlo len o nezáväznú a nepreukázateľnú informáciu. Keďže bolo zistené, že 1/3 vlastníkov bytov v bytovom dome nebýva, za danej situácie odvolací vyslovil názor, že z finančného hľadiska nie je únosné, aby ostatní spoluvlastníci bývajúcí v dome hradili náklady s poštovným spojené s oznamovaním daných skutočností prostredníctvom pošty. Pokiaľ by bolo zaužívané alebo dohodnuté, že sa o výsledku hlasovania bude informovať poštou, musel by tento predpoklad platiť pre všetkých účastníkov v dome, teda nielen pre tých, ktorí v dome nebývajú, pričom konštatoval, že nie je žiaden dôvod pre to, aby spôsob v dome obvyklý bol rozlíšený podľa toho, či v dome vlastník býva alebo nie. Skutočnosť, že žalobca sa o predmetnom výsledku hlasovania nedozvedel, je vecou jeho aktívneho záujmu o dianie sa v bytovom dome, prípadne, ak sa v jeho byte nachádzali nájomníci, mal ich požiadať o sledovanie týchto skutočností a o to, aby mu ich oznámili. Pokiaľ žalobca namietal, že zákon neobsahuje ustanovenie, ktoré by striktnie ustanovovalo nutnosť existencie len jedného spôsobu obvyklého spôsobu oznamovania hlasovania, odvolací súd dodal, že toto tvrdenie žalobcu je v tomto smere pravdivé, avšak musel by byť preukázaný aj obvyklý spôsob oznamovania, teda zákon nevylučuje viaceré spôsoby. V konaní však nebolo preukázané, že doručovanie výsledku hlasovania poštou, či telefonicky možno považovať za obvyklý spôsob oznámenia. Skôr išlo o ústretovosť spoločenstva vo vzťahu k tomu vlastníkovi, ktorý o to požiadal.

3.1. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ event. „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) na základe dovolania žalobcu uznesením sp. zn. 8Cdo/64/2013 zo dňa 28. januára 2015 zrušil vyššie špecifikované rozsudky súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu a vec vrátil prvoinštančnému súdu na ďalšie konanie.

3.2. V odôvodnení rozhodnutia konštatoval, že došiel k názoru, že predmetnými rozhodnutiami súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu došlo k odňatiu možnosti žalobcu konať pred súdom, pričom ide o vadu v zmysle (v tej dobe platného a účinného) ustanovenia § 237 písm. f/ zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej len „OSP“), nakoľko súdy svojím postupom odňali účastníkovi konania jeho procesné práva, ktoré mu právny poriadok priznáva. Dovolací súd pritom poukázal na ustanovenia čl. 46 ods. 1 a 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd ako aj ustanovenie § 1 OSP. V tejto súvislosti uviedol, že súd prvej inštancie vôbec nevyhodnotil obsah čestných vyhlásení, prečo ich považuje alebo nepožaduje za dôveryhodné. Taktiež nevenoval pozornosť tomu, že niektorí svedkovia potvrdili, že boli i takí vlastníci dotknutého bytového domu, ktorých upovedomili o mieste, čase a predmete konania schôdze vlastníkov bytov a nebytových priestorov aj iným spôsobom, ako je ten, ktorý súd prvej inštancie ustálil za obvyklý. Konštatoval, že z odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu tiež nevyplýva, na základe čoho urobil záver, že neexistuje žiaden dôvod preto, aby spôsob v dome obvyklý bol rozlíšený podľa toho, či v dome vlastník býva alebo nie. Nepoukázal ani na právny predpis, ktorý by takýto postup vylučoval a

nespojil tento záver s vykonaným dokazovaním. Odôvodnenie dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu neobsahovalo žiadne konkrétne úvahy, ktoré by jasne a zrozumiteľne vysvetľovali závery, ku ktorým odvolací súd dospel. Predmetné rozhodnutia boli preto nepresvedčivé a arbitrárne. Dovolací súd považoval za potrebné upriamiť pozornosť konajúcich súdov aj na fakt, že v prejednávanej príhode sa vo svojej podstate rozhoduje o vlastníckom práve, ktoré požíva ústavnú ochranu. Bolo potrebné venovať pozornosť aj tomuto aspektu, aby nedošlo k obmedzeniu či zbaveniu vlastníckeho práva účastníka konania ústavne nekonformným spôsobom.

4.1. Súd prvej inštancie (v poradí druhým) rozsudkom z 18. apríla 2017 č.k. 5C/112/2015-552 žalobu o určenie neplatnosti písomného hlasovania vlastníkov bytov a nebytových priestorov bytového domu zamietol (I. výrok). Žalobcovi uložil povinnosť nahradiť žalovanému trovy konania v plnej výške (II. výrok).

4.2. V odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie poukázal na to, že doplnil dokazovanie na odstránenie sporných tvrdení, resp. v intenciách usmernení vyslovených najvyšším súdom. Vec právne posudzoval predovšetkým v zmysle § 14 ods. 6 zákona č. 182/1993 Z.z. účinného ku dňu 17. mája 2010. Konštatoval, že bolo jednoznačne preukázané, že výsledok hlasovania vlastníkov bytov a nebytových priestorov bytového domu sa v predmetnom bytovom dome vyhlasoval vyvesením tohto oznámenia vo vstupnej hale vchodov do bytového domu na viditeľnom mieste a neskôr vo vstupnej hale na nástenke zriadenej na tento účel. Tento spôsob písomného hlasovania teda v zmysle § 186 ods. 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) ustálil za obvyklý spôsob hlasovania, nakoľko ani žalobca túto skutočnosť nenamietal. Žalobca pritom poukazoval len na to, že tento spôsob oznamovania výsledku hlasovania platil výlučne pre vlastníkov bytov bývajúcich v bytovom dome, nie však pre tých, ktorí síce byt v dome vlastnili, ale v ňom nebývali. Práve na základe tejto argumentácie, ktorú si osvojil najvyšší súd, bol zrušený jeho prvý rozsudok a naň nadväzujúci rozsudok odvolacieho súdu. Z tohto dôvodu súd prvej inštancie opätovne zisťoval, aký bol spôsob oznamovania výsledku písomného hlasovania pre vlastníkov bytov, ktorí v dome nebývali. V tejto súvislosti následne uviedol, že dokazovaním mal jednoznačne preukázané, že obvyklý spôsob písomného hlasovania, ako aj oznámenia výsledku hlasovania sa dialo pre všetkých vlastníkov bytov bez rozdielu bývania a nebývania v bytovom dome spôsobom vyvesenia oznámenia vo vstupnej hale na dverách výťahu. Takto sa konalo oznámenie o písomnom hlasovaní 01. septembra 2009 a aj 10. júla 2009. Svedkovia Q. overovatelia zápisníc z uvedených písomných hlasovaní potvrdili, že oznamovanie výsledkov písomného hlasovania sa dialo týmto spôsobom a tento spôsob oznamovania považovali aj títo svedkovia za obvyklý. O žiadnom inom oznamovaní písomného hlasovania svedkovia nemali vedomosť, teda nepotvrdili, že by sa realizovalo iné, odlišné oznamovanie písomného hlasovania a výsledku písomného hlasovania tých vlastníkov bytov, ktorí v bytovom dome bývali a nebývali. Súd prvej inštancie v tejto súvislosti ďalej konštatoval, že v konaní nebol produkovaný žiaden dôkaz, ktorý by preukázal, že existoval rozdielny spôsob písomného hlasovania, resp. oznámenia výsledku písomného hlasovania medzi vlastními bytov bývajúcich a nebývajúcich v bytovom dome. Hoci ide o sporové konanie, žalobca v tomto smere neuviedol žiaden dôkaz a ani žiaden dôkaz nenavrhoval, iba v žalobe uviedol, že mu nebolo doručené žiadne oznámenie o konaní písomného hlasovania a o výsledku hlasovania sa dozvedel tiež iba od ostatných vlastníkov bytového domu. V priebehu konania, kedy súd obdržal 37 čestných prehlásení vlastníkov bytov o zaužívanom spôsobe hlasovania zverejnením oznamov vo vchodových dverách, žalobca na výzvu súdu, aby navrhol svedkov na preukázanie svojich tvrdení, zostal nečinný, žiaden dôkaz nepredložil ani na pojednávaní, ani v priebehu celého rozsiahleho dokazovania. Preto súd prvej inštancie akceptoval ako dôveryhodné aj uvedené čestné prehlásenia, o to viac, že ich obsah nebol v rozpore s ostatnými dôkazmi.

4.3. Pokiaľ žalobca argumentoval tým, že nikdy neexistoval obvyklý spôsob hlasovania vyvesením oznámenia, ale predvolania sa vždy doručovali doporučenou zásielkou vlastníkom bytov a nebytových priestorov, tak toto tvrdenie bolo v rozpore s vyjadrením všetkých svedkov, pričom súd prvej inštancie poukázal aj na podrobnú výpoveď svedkyne Q., ktorí popisovali písomné hlasovanie v súvislosti s rozdelením pôvodného spoločenstva na tri nástupnícke organizácie a to v čase, keď podpredsedom spoločenstva bol práve žalobca, takže podrobnosti o informovaní veľkého počtu vlastníkov bytov v pôvodnom spoločenstve mu musel byť známy. Ako podpredseda spoločenstva musel mať teda vedomosť o tom, že konanie hlasovania a jeho výsledok sa písomne nikomu nedoručoval a oznamoval sa

vyvesením na viditeľnom mieste vo vchodoch do bytového domu. Súd prvej inštancie poukázal aj na výpoveď D. (ktorá je už nebohá) zo dňa 19. apríla 2012, ktorá popísala, že videla na vlastné oči, ako predsedníčka spoločenstva V. vyvesila na nástenku oznámenie o písomnom hlasovaní, následne vošiel do vchodu žalobca, ktorý vzápätí vyšiel von pred dom, v rukách niesol oznámenie pôvodne vyvesené na nástenke, pričom hovoril, že toto oznámenie je neplatné a že uvedenú vec bude riešiť s V..

4.4. Vychádzajúc z uvedeného súd prvej inštancie uviedol, že dospel k záveru o jedinom obvyklom spôsobe zverejnenia výsledkov písomného hlasovania formou vyvesenia oznámenia vo vchodoch bytového domu s tým, že sa takáto forma zverejnenia jednotne používala pre bývajúcich aj nebývajúcich vlastníkov bytov. Na základe tohto záveru bolo nutné vychádzajúc z ustanovenia § 14 ods. 4 veta prvá Zákona č. 182/1993 Z. z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov konštatovať (ďalej len „zákon č. 182/1993 Z. z.“ event. „Zákon o bytoch a nebytových priestoroch“), že žalobca návrh na určenie neplatnosti písomného hlasovania mohol uplatniť iba v 15-dňovej prekluzívnej lehote. Vzhľadom k tomu, že výsledok napadnutého hlasovania bol oznámený 17. mája 2010 a žaloba žalobcu bola súdu doručená 12. augusta 2010, zaniklo právo žalobcu uplatniť svoj nárok na súde, preto žalobu zamietol. Na tejto okolnosti nič nemení ani fakt, že žalobca žiadal vyhlásiť za neplatné vyslovenie súhlasu s vykonaním dobrovoľnej dražby jeho bytu, pretože obmedzenie jeho vlastníckeho práva nemohlo byť zásahom súdu znegované, keďže súd v danom prípade nemohol prelomiť uplynutie prekluzívnej lehoty na uplatnenie nároku.

4.5. Rozhodnutie o trovách konania odôvodnil súd prvej inštancie aplikáciou ustanovenia § 255 ods. 1, 2 CSP, s konštatovaním, že žalovanému, ktorý mal vo veci plný úspech priznal náhradu trov konania v rozsahu 100 %, pričom o ich výške rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 CSP).

5.1. Odvolací súd (v poradí druhým) rozsudkom z 3. októbra 2018 sp. zn. 14Co/251/2017 na základe odvolania žalobcu rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil (I. výrok) a žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť žalovanému náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %, do troch dní od právoplatnosti uznesenia, ktorým súd prvej inštancie rozhodne o ich výške (II. výrok).

5.2. V odôvodnení rozhodnutia odvolací súd uviedol, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je správne a stotožňuje sa s ním v celom rozsahu. Súd prvej inštancie vykonal vyčerpávajúce dokazovanie, dôkazy vyhodnotil jednotlivo, ale aj vo vzájomných súvislostiach, pričom na základe takto vykonaného dokazovania ustálil skutkový stav veci, na ktorý správne aplikoval príslušné právne normy, ktoré aj správne vyložil. Okrem toho súd prvej inštancie zrozumiteľne uviedol, prečo z jednotlivých dôkazov vychádzal, ktoré nezohľadňoval a nepovažoval za rozhodujúce, pričom jednoznačne ustálil základnú skutkovú otázku, ktorá bola rozhodujúca pre posúdenie veci, a to, aký je obvyklý spôsob oznamovania výsledkov písomného hlasovania pre vlastníkov bytov, ako aj oznámenie o tom, že takéto písomné hlasovanie prebehne (§ 14 ods. 6 zákona č. 182/1993 Z. z.).

5.3. Odvolací súd ďalej poukázal na to, že vykonaného dokazovania vyplynulo, že niektorí vlastníci bytov nebývajú v predmetnom obytnom dome, pričom nie je rozhodujúce z akého dôvodu v byte nebývajú, či byt prenajali, sú odcestovaní apod. Zákon o bytoch a nebytových priestoroch ukladá povinnosť o písomnom hlasovaní vopred informovať spôsobom v dome obvyklým. Čo sa považuje za obvyklý spôsob, bližšie nešpecifikuje a nekonkretizuje. „Obvyklý spôsob“ môže byť dohodnutý v zmluve o spoločenstve alebo v zmluve o výkone správy (to sa aj odporúča), alebo môže byť určený rozhodnutím vlastníkov. Môže ním byť umiestnenie vo vývesnej skrinke, vhodenie do poštovej schránky každého vlastníka, odovzdanie oproti podpisu každému vlastníkovi a pod. Zákon o bytoch a nebytových priestoroch podľa jazykového výkladu používa jednotné číslo „spôsob obvyklý“, nehovorí o spôsoboch v dome obvyklých, pretože v dôsledku závažnosti informácie, ktorá sa uverejňuje je vhodné, aby oznámenie bolo sústredené na zaužívané, dohodnuté miesto, aby vlastník mohol sledovať činnosť spoločenstva, jeho orgánov a aby si mohol plniť povinnosti prípadne z týchto oznámení vyplývajúcich. Vlastník bytu má možnosť nechať sa informovať o chode spoločenstva buď prostredníctvom svojich nájomcov, samostatne si kontrolovať vývesky na obytných domoch, pokiaľ je to obvyklý spôsob, prípadne požiadať o informovanie, či už mailom, SMS správou, poštou. Možnosť tohto postupu je však závislá od dohody, teda akceptovaného stavu o doručovaní, ak vlastník v byte nebýva. Odvolací súd preto konštatoval, že by bolo prílišným formalizmom, aby za obvyklý spôsob bolo možné považovať iba jeden spôsob oznamovania, čo takto nehodnotil ani vo svojom skoršom rozhodnutí a túto možnosť pripustil, avšak za splnenia konkrétnych predpokladov.

5.4. V prejednávanej spore však bolo preukázané, že obvyklým spôsobom bolo oznamovanie vo vývesnej skrinke v predmetnej obytnej budove. Nebolo preukázané, že by bolo dohodnuté, obvyklé a zaužívané, aby vlastníci boli informovaní iným spôsobom. Bol odstránený rozpor vo výpovediach svedkov, kedy výnimočný spôsob doručenia vhozením do poštovej schránky vyplýval práve zo vzťahu týchto osôb, ich iniciatívy, pričom tento postup vôbec nebol potrebný. Odvolací súd v tejto súvislosti považoval za potrebné podotknúť, že žalobca nepreukázal, že existuje iný spôsob oznámenia, ktorý by bol obvyklý. Poskytnutie informácie vlastníkovi na základe telefonického hovoru iniciovaného týmto vlastníkom nemožno považovať za oznámenie, ktoré spĺňa atribút obvyklosti, pokiaľ toto nie je všeobecne uplatňované, zaužívané a bežné. Žalobca nenavrhol vykonanie žiadneho dôkazu na preukázanie svojich tvrdení, bol to práve žalovaný, ktorý nepochybne preukazoval, že obvyklý spôsob v dome bolo oznámenie na nástenke. Súd prvej inštancie vyhodnotil všetky dôkazy, pričom nepochybne aj z čestných prehlásení prevažnej väčšiny vlastníkov tieto skutočnosti vyplynuli. Podľa názoru odvolacieho súdu neexistuje žiadna pochybnosť o týchto svedectvách, keď táto nezanedbateľná väčšina potvrdila obvyklý spôsob oznámenia v obytnom dome. Bolo nepochybné, že medzi dôkazmi existuje korelácia a vyskytnuvší sa rozpor súd prvej inštancie odstránil doplnením a zopakovaním dokazovania.

5.5. Odvolací súd ďalej zdôraznil, že je to práve žalobca, ktorý musí uniesť dôkazné bremeno, preto musí byť aktívny v preukazovaní svojich tvrdení, na čo nepostačuje iba vyvracanie tvrdení protistrany. Opätovné vypočutie svedkov vyplynulo jednoznačne z rozhodnutia najvyššieho súdu, ktorý poukázal na rozpory vo výpovediach svedkov. Pretože súdu prvej inštancie bol vytknutý postup pri hodnotení dôkazov, na základe návrhu žalovaného na vykonanie dôkazu pripustil vykonanie navrhovaných dôkazov na odstránenie vzniknutých rozporov a na doplnenie namietaných skutočností. Svedkovia v doplnených výpovediach nezmenili svoje výpovede a tieto boli v súlade so skoršími výpoveďami. Svoje výpovede len doplnili k relevantným otázkam. Preto vykonanie tohto dokazovania nemožno považovať za nadbytočné a neefektívne, a to len preto, že nebolo v prospech žalobcu. Z ničoho nevyplýva, že by tieto výpovede mali byť neobjektívne, nešlo o nápravu predošlých výpovedí, išlo iba o ich spresnenie a o odpoveď na otázku, ktorá vyplynula po dovolacom konaní. Svedkovia nevypovedali účelovo a svoju výpoveď nemenili. Žalobca nepreukázal iný obvyklý spôsob oznamovania výsledku písomného hlasovania vlastníkov bytov a nebytových priestorov bytového domu. Prípady, na ktoré poukázal, boli minimálne a výnimočné a zo strany žalovaného smerom k vlastníkom nešlo o oznamovanie, ale iba o informáciu. Odvolací súd preto túto námietku nepovažoval za dôvodnú.

5.6. V súvislosti s odvolacou argumentáciou žalobcu odvolací súd uviedol, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie nemôže byť prekvapujúci, pretože základnou a podstatnou otázkou v konaní bola odpoveď na otázku, aký je to obvyklý spôsob oznámenia. Súd prvej inštancie aj odvolací súd vo svojich predchádzajúcich rozhodnutiach riešili práve túto otázku a dali na ňu odpoveď.

5.7. Z hľadiska širších súvislostí a ústavného rozmeru vlastníckeho práva žalobcu odvolací súd poukázal na čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, v zmysle ktorého každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Na jednej strane je tu právo vlastníka bytu, ktorý si neplní povinnosti zákonom upravené, na druhej strane je tu vlastníctvo ostatných vlastníkov bytu, ktorí sú členmi spoločenstva, ktorým taktiež svedčí vlastnícke právo k nehnuteľnosti-bytu, ale aj iným hodnotám, vlastnému majetku. Pojem majetok je širší pojem ako pojem vlastníctvo. Zahŕňa súhrn hodnôt, ktoré možno oceniť peniazmi. Do majetku môžu patriť veci, majetkové práva, pohľadávky a nehmotný majetok. Pojem „vlastníctvo“ je teda užší ako pojem „majetok a majetkové práva“. V širších súvislostiach je tu právo žalobcu na ochranu svojho vlastníctva, ale aj právo ostatných členov spoločenstva garantované ústavou, a to ochrana majetku. Ak nastane situácia, že vlastník bytu prestane uhrádzať povinné platby, ktoré sú základným predpokladom zachovania bytového fondu, je nepochybné, že absencia neplnenia má za následok, že z platieb ostatných vlastníkov sa uhrádzajú služby a iné náklady spoločenstva, čo pri dlhodobej platobnej nedisciplinovanosti zaťažuje ostatných vlastníkov, ktorí z vlastných prostriedkov hradia za neplatiča z vlastného majetku. Z hľadiska ochrany zachovania bytového fondu, ale aj majetku ostatných vlastníkov bývajúcich v dome, resp. členov spoločenstva je dovolený zákonom predpísaný postup, a to dražba bytu, na ktorom viazne zákonné záložné právo. Ide o zákonom dovolenú a predvídateľnú možnosť, ktorá nie je v rozpore s ústavným právom vlastníť majetok. Aj v procese dražby je vlastník dostatočne chránený a má právne prostriedky na zabránenie dražby, teda aby nebol zbavený vlastníckeho práva ústavne nekonformným spôsobom. Rozhodnutie spoločenstva priamo nespôsobuje zásah do ústavného práva žalobcu, pretože

tento postup je zákonný. Neexistuje žiaden dôvod pre to, aby bolo možné akceptovať vytváranie priestoru pre neplnenie si povinností vyplývajúcich zo zákona č. 182/1993 Z. z., ak pre to neexistujú rozumné dôvody (krátkodobá neschopnosť platiť, sociálne dôvody nie trvalé apod.). Aj to je však závislé na morálke, vôli vlastníkov ostatných bytov, ochoty podieľať sa na platbách aj pre neplatičov. O to je to vypuklejšie, ak vlastníci v byte nebýva, tento prenajíma, prípadne vlastní viacero bytov.

5.8. Na rozhodnutie o trovách odvolacieho konania odvolací súd aplikoval ustanovenia § 396 ods. 1 CSP, § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP a žalovanému, ktorý bol v odvolacom konaní v celom rozsahu úspešný, priznal voči žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu, s tým, že o výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

6.1. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie, v ktorom žiadal, aby dovolací súd rozhodnutie odvolacieho súdu zmenil a jeho (v dovolaní presne špecifikovanej) žalobe vyhovel, eventuálne, aby rozhodnutie odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

6.2. Prípustnosť dovolania odôvodnil poukazom na ustanovenie § 420 písm. f/ CSP.

6.3. V odôvodnení dovolania uviedol, že súd prvej inštancie a odvolací súd sa žiadnym spôsobom nevysporiadali s právnou kvalifikáciou splnenia zákonom aprobovaných podmienok a náležitostí písomného hlasovania vlastníkov bytov a nebytových priestorov, vyžadovaných v zmysle ustanovenia § 14 ods. 6 zákona č. 186/1993 Z. z. účinného v období od 1. apríla 2010 do 29. februára 2012, a to konkrétne nedodržania zákonom stanovenej sedem dňovej lehoty na informovanie o otázkach, o ktorých sa bude hlasovať, o termíne a mieste hlasovania, a to spôsobom v dome obvyklým. Namietal tiež opomenutie právne významného posúdenia absencie zákonom aprobovaných náležitostí hlasovacieho lístka, čo do formy a obsahu in concreto označenie vlastníka bytu menom a priezviskom, jasne formulovanej otázky ako predmetu hlasovania, a tiež zákonom stanoveného spôsobu vyjadrenia vôle. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti mal za to, že porušenie zákonom stanovených náležitostí spôsobilo právne následky vo forme absolútnej neplatnosti predmetného hlasovania. Dovolateľ uviedol, že zo strany konajúcich súdov bolo opomenuté posúdenie absolútnej neplatnosti právneho úkonu (písomného hlasovania vlastníkov bytov a nebytových priestorov bytového domu), resp. jeho absolútnej neplatnosti, napriek povinnosti prihliadať na ňu ex offio, pričom neobstoí ani „prípadný argument o prekludovaní práva, a to z dôvodu, že subjekt sa môže domáhať absolútnej neplatnosti právneho úkonu neobmedzene a rovnako tak z dôvodu, že absolútne neplatný právny úkon nemôže vyvolávať žiadne právne účinky, ktoré boli zo strany subjektov prejavom vôle sledované.“ Ďalej uviedol, že rozhodnutie odvolacieho súdu vyvodzuje z dokazovania nesprávne a neúplne závery, nevysporiadavajúc sa v odôvodnení s podstatnými námietkami vznesenými v priebehu konania a v odvolaní, týkajúcich sa rozporuplnosti výpovedí svedkov a tiež dôvodu prisúdenia vysokej dôkaznej hodnoty výpovede svedkyne D.. Poukázal na to, že opakovane vyjadril logický rozpor spočívajúci v konklúzii rozhodnutí súdov, a to síce, že v jeho prípade ide o vlastníka bytu, ktorý sa preukázateľne angažuje v dani bytových spoločenstiev, ale na druhej strane nemá záujem sa zúčastňovať na písomnom hlasovaní, v ktorom sa rozhoduje o dražbe jeho bytu. Vzhľadom na uvedené mal dovolateľ za to, že rozhodnutie odvolacieho súdu nezodpovedá zákonným požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutia, čím sa rozhodnutie stalo nepreskúmateľným a zmätočným.

7.1. Žalovaný vo vyjadrení k dovolaniu uviedol, že rozhodnutie odvolacieho súdu v spojitosti s rozhodnutím súdu prvej inštancie považuje za vecne a právne správne a žiadal, aby dovolací súd dovolanie zamietol, z dôvodu jeho nedôvodnosti.

7.2. Poukázal na to, že so samotným hlasovaním vlastníkov bytov a nebytových priestorov, právny poriadok SR žiadne právne účinky nespája, tieto sú spojené až so samotným uznesením (možno ho považovať za inú skutočnosť, s ktorou zákon spája vznik občianskoprávných vzťahov v zmysle ustanovenia § 2 ods. 1 Občianskeho zákonníka, a preto nebol naplnený jeden zo základných znakov právneho úkonu, z čoho vyplýva absencia povinnosti súdu aplikovať na predmetné hlasovanie ustanovenia Občianskeho zákonníka týkajúce sa právnych úkonov a ich neplatnosti. Mal za to, že samotným uznesením o hlasovaní nedošlo k obchádzaniu zákona a prijaté uznesenie nie je možné považovať za rozporné s dobrými mravmi, nakoľko spoločenstvo vlastníkov bytov len využilo zákonom predpokladanú možnosť usporiadať hlasovanie. Namietal, že prípadná vada hlasovacieho lístka môže

zakladať iba dôvod pre určenie neplatnosti uznesenia spoločenstva vlastníkov bytov a nebytových priestorov, ktoré však je nutné na súde napadnúť zo strany oprávneného subjektu v zákonom určenej prekluzívnej lehote. Nakoľko však žalobca nenapadol predmetné uznesenie v prekluzívnej lehote, nie je možné ho vyhlásiť za neplatné.

8. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ event. „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v zákonnej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), skúmal, či sú splnené aj ďalšie podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti dovolania a bez nariadenia pojednávania § 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie je vzhľadom na uplatnený dovolací dôvod (§ 420 písm. f/ CSP) prípustné, avšak nie je dôvodné.

9. V danom prípade dovolateľ vyvodil prípustnosť podaného dovolania z ustanovenia § 420 písm. f/ CSP, z ktorého vyplýva, že dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 1 CSP).

10. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f/ CSP, sú a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom; integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce súdne konanie. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov a rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami. Jeho súčasťou nie je ani právo procesnej strany dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

11. Pojem „procesný postup“ bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu tak, že sa ním rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu (1 Cdo 166/2018, 2 Cdo 19/2019, 3 Cdo 150/2018, 4 Cdo 27/2018, 5 Cdo 21/2018, 7 Cdo 27/2019, 8 Cdo 181/2018), teda sama procedúra prejednávania veci (to ako súd viedol spor) znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a mariaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní (porovnaj R 129/1999 a rozhodnutia 1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 38/2015, 5 Cdo 201/2011, 6 Cdo 90/2012). Tento pojem nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním aj na faktickú meritórnu rozhodovaciu činnosť súdu. „Postupom súdu“ možno teda rozumieť iba samotný priebeh konania, nie však konečné rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku (1 Cdo 166/2018, 2 Cdo 19/2019, 3 Cdo 150/2018, 4 Cdo 27/2018, 5 Cdo 21/2018, 7 Cdo 27/2019, 8 Cdo 181/2018, 1 VCdo 2/2017). Pokiaľ „postupom súdu“ nie je rozhodnutie súdu - finálny (meritórny) produkt prejednávania veci v civilnom sporovom konaní, potom už „postupom súdu“ vôbec nemôže byť ani časť rozhodnutia - jeho odôvodnenie (obsah, spôsob, kvalita, výstižnosť, presvedčivosť a úplnosť odôvodnenia), úlohou ktorej je vysvetliť dôvody, so zreteľom na ktoré súd rozhodol. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle citovaného ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca a ktoré (porušenie) tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva.

12. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky

poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

13. Z obsahu dovolania (vychádzajúc z článku 11 ods. 1 Základných princípov CSP a ustanovenia § 124 ods. 1 CSP) vyplýva, že žalobca v dovolaní nenamietal chyby a nesprávnosti v procese prejednávania sporu (v procedúre jeho vedenia) zo strany odvolacieho súdu, ale naopak zreteľne namietal nedostatočné odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu, ako aj nedostatočne zistený skutkový stav veci majúci svoj základ v neobjektívnom hodnotení dôkazov.

14. Pokiaľ žalobca v dovolaní namietal, že súdy nevysvetlili dôsledky, prípadne účinky alebo vecné súvislosti niektorých skutočností, z hľadiska obsahového ide o námietku, že napadnuté rozhodnutie je nedostatočne odôvodnené, prípadne nepreskúmateľné.

15.1. Z obsahu dovolania teda vyplýva, že dovolateľ v súvislosti s uplatnenou prípustnosťou dovolania namietal de facto nesprávne vyvedené skutkové závery vyplývajúce z nedostatočne vykonaného dokazovania, spočívajúce v tom, že odvolací súd vo svojom odôvodnení uvádza výlučne doplnené výpovede svedkov vo vzťahu k preukázaniu spôsobu obvyklého oznamovania hlasovania vlastníkov bytov a nebytových priestorov v bytovom dome, a tiež namietal, že celé vykonané dokazovanie sa venovalo výlučne vyhodnoteniu, či došlo k prekludovaniu jeho práva na napadnutie neplatnosti hlasovania vlastníkov bytov a nebytových priestorov. V súvislosti s touto dovolacou námietkou odvolací súd poukazuje na to, že dokazovanie je časť civilného konania, v rámci ktorej si súd vytvára poznatky, potrebné na rozhodnutie vo veci. Právomoc konať o veci, ktorej sa žaloby týka, v sebe obsahuje i právomoc posúdiť to, či a aké dôkazy na zistenie skutkového stavu sú potrebné a akým spôsobom sa zabezpečí dôkaz na jeho vykonanie (I. ÚS 52/03). Súd sa v civilnom konaní nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z navrhnutých dôkazov budú v rámci dokazovania vykonané, je vecou súdu, a nie účastníkov konania, resp. strán sporu. Pokiaľ súd v priebehu civilného konania (prípadne) nevykonával všetky navrhované dôkazy, alebo vykonával iné dôkazy na zistenie rozhodujúcich skutočností, nemožno to považovať za procesnú vadu konania znemožňujúcu realizáciu procesných oprávnení účastníka konania (viď R 125/1999). V takom prípade môžu byť síce nedostatočne zistené rozhodujúce skutkové okolnosti (čo v konečnom dôsledku môže viesť až k vydaniu nesprávneho rozhodnutia), táto nesprávnosť ale v zmysle už dávnejšej judikatúry najvyššieho súdu nezakladá vadu zmätočnosti (k tomu viď R 37/1993 a 3 Cdo 219/2013, 3 Cdo 888/2015, 4 Cdo 34/2011, 5 Cdo 149/2010, 6 Cdo 134/2010, 6 Cdo 60/2012, 7 Cdo 86/2012 a 7 Cdo 36/2011).

15.2. Ani nesprávne vyhodnotenie dôkazov, ktoré žalobca naznačuje v dovolaní, nie je v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu považované za vadu zmätočnosti, ktorá by zakladala prípustnosť dovolania. Súdna prax sa ustálila na názore, že ak súd nesprávne vyhodnotí niektorý z vykonaných dôkazov, môže byť jeho rozhodnutie z tohto dôvodu vecne nesprávne, táto skutočnosť ale sama osebe nezakladá prípustnosť dovolania (viď R 42/1993, ale aj 1 Cdo 85/2010, 1 Cdo 18/2011, 3 Cdo 268/2012, 4 Cdo 314/2012, 5 Cdo 275/2013, 6 Cdo 104/2010, 7 Cdo 248/2012).

15.3. Pokiaľ dovolateľ vytýkal odvolaciemu súdu nedostatky v procese obstarávania skutkových podkladov pre rozhodnutie, najvyšší súd pripomína, že nedostatočné zistenie skutkového stavu, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu nie je v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu považované za vadu konania v zmysle § 420 písm. f/ CSP (1 Cdo 41/2017, 2 Cdo 232/2017, 3 Cdo 26/2017, 4 Cdo 56/2017, 5 Cdo 90/2017, 7 Cdo 11/2017, 8 Cdo 187/2017). Súlad tohto právneho názoru s Ústavou Slovenskej republiky posudzoval už ústavný súd, nedospel však k záveru o jeho ústavnej neudržateľnosti (II. ÚS 465/2017).

15.4. Nedôvodná, neopodstatnená a vo svojej podstate účelová je i dovolacia námietka žalobcu o prisúdení vysokej dôkaznej hodnoty výpovede svedkyne D., z ktorej bola vyvedená jeho vedomosť o hlasovaní formou vyvesenia, pričom v konaní pred súdom prvej inštancie ale i odvolacím súdom



uviedol, že ho na mieste nemohla vidieť, nakoľko sa na mieste nenachádzal. Súd prvej inštancie ale i odvolací súd sa predmetnou námietkou žiadnym spôsobom nezaoberali a v odôvodneniach rozhodnutí jej nevenovali žiadnu pozornosť. K predmetnej námietke dovolací súd uvádza, že z odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie vyplýva, že sa predmetnou námietkou zaoberal, pričom (v bode 26) taktiež uviedol, že „v konaní nebol produkovaný žiaden dôkaz, ktorý by preukázal, že existoval rozdielny spôsob písomného hlasovania, resp. oznámenia výsledku písomného hlasovania medzi vlastními bytov bývajúcich a nebývajúcich v bytovom dome. Aj keď ide o sporové konanie, ani žalobca v tomto smere neprodukoval žiaden dôkaz a ani žiaden dôkaz nenavrhol, iba v návrhu na začatie konania uviedol, že mu nebolo doručené žiadne oznámenie o konaní písomného hlasovania a o výsledku hlasovania sa dozvedel tiež iba od ostatných vlastníkov bytového domu. V priebehu konania, kedy súd obdržal 37 čestných prehlásení vlastníkov bytov o zaužívanom spôsobe hlasovania zverejnením oznamov vo vchodových dverách žalobca na výzvu súdu, aby navrhol svedkov na preukázanie svojich tvrdení (str. 204 z opaku) zostal nečinný, žiaden dôkaz nepredložil ani na uvedenom pojednávaní, ani v priebehu celého rozsiahleho dokazovania. (...) Súd v tejto súvislosti poukazuje aj na výpoveď D. zo dňa 19.04.2012, ktorá je v súčasnej dobe už nebohá, teda znovu vypočutá nemohla byť. Menovaná podrobne popisala, že videla na vlastné oči, ako predsedkyňa spoločenstva V. vyvesila na nástenku oznámenie o písomnom hlasovaní, pričom išla so smetami von. Následne vošiel do vchodu žalobca, ktorý vzápätí vyšiel von pred dom, v rukách niesol oznámenie pôvodne vyvesené na nástenke, pričom hovoril, že toto oznámenie je neplatné a že uvedenú vec bude riešiť s V. K.. Svedkyňa po vstupe do vchodu bytu videla, že oznámenie sa na nástenke nenachádza. Aj keď svedkyňa nevedela uviesť, či sa tento prípad stal v súvislosti s písomným hlasovaním, ktorý je predmetom tohto konania, preukazuje, že žalobca o vyvesovaní oznámenia o hlasovaní vyššie popísanou formou mal jednoznačne vedomosť.“ Súd prvej inštancie i odvolací súd založili svoje rozhodnutie vo veci na závere, že žalobca (dovolateľ) v tomto smere neuniesol dôkazné bremeno, pričom na preukazovanie svojich tvrdení nepostačuje iba vyvracanie tvrdení protistrany a vzhľadom na to, že pri rozhodovaní bolo nevyhnutné akceptovať aj všetky širšie súvislosti, vykonaným dokazovaním dospeli k záveru, že právo žalobcu je prekludované a museli na túto skutočnosť prihliadnuť.

16. Z obsahu dovolania taktiež vyplýva, že dovolateľ v súvislosti s uplatnenou prípustnosťou dovolania namietal, že v odôvodnení rozsudku sa odvolací súd nevyporiadal s právnou kvalifikáciou splnenia zákonom aprobovaných podmienok a náležitostí písomného hlasovania vlastníkov bytov a nebytových priestorov, vyžadovaných v zmysle ustanovenia § 14 ods. 6 zákona č. 182/1993 Z. z. účinného v období od 1. apríla 2010 do 29. februára 2012, a to konkrétne ohľadom nedodržania zákonom stanovenej sedemdnovej lehoty na informovanie o otázkach, o ktorých sa bude hlasovať, o termíne a mieste hlasovania, a to spôsobom v dome obvyklým. Namietal tiež opomenutie právne významného posúdenia absencie zákonom aprobovaných náležitostí hlasovacieho lístka, pričom mal za to, že čo do formy a obsahu nespĺňal náležitosti aprobované zákonom, in concreto - označenie vlastníka bytu menom a priezviskom, jasne formulovanej otázky ako predmetu hlasovania, a tiež zákonom stanoveného spôsobu vyjadrenia vôle.

17. Prvostupňové a odvolacie konanie tvoria z hľadiska jeho predmetu jeden celok (m. m. IV. ÚS 372/08, IV. ÚS 350/09). Odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie v spojení s odôvodnením dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu má podľa názoru dovolacieho súdu všetky zákonom vyžadované náležitosti v zmysle ustanovenia § 393 CSP. Dovolací súd uvádza, že za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f/ CSP nemožno považovať to, že odvolací súd svoje rozhodnutie neodôvodnil podľa predstáv dovolateľa, ale len to, že ho neodôvodnil objektívne uspokojivým spôsobom, čo nie je tento prípad. Dovolateľ preto nemôže dôvodne a opodstatnene namietat, že mu odvolací súd nedostatočným a nepresvedčivým odôvodnením rozhodnutia znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces. V tejto súvislosti považuje dovolací súd za potrebné poznamenať, že odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia nemusí dať odpoveď na všetky odvolacie námietky uvedené v odvolaní, ale len na tie, ktoré majú pre rozhodnutie o odvolaní podstatný význam, ktoré zostali sporné alebo na ktoré považuje odvolací súd za nevyhnutné dať odpoveď z hľadiska doplnenia dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie (II. ÚS 78/05). Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ

rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04). Pre úplnosť dovolací súd tiež poznamenáva, že pri posudzovaní splnenia požiadaviek na riadne odôvodnenie rozhodnutia z hľadiska namietanej zmätočnej vady v zmysle § 420 písm. f/ CSP, správnosť právnych záverov, ku ktorým odvolací súd dospel, nie je relevantná, lebo prípadne nesprávne právne posúdenie prípustnosť dovolania podľa ustanovenia § 420 písm. f/ CSP nezakladá. Ako vyplýva aj z judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom odvolacieho súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti jeho rozhodnutia (napr. I. ÚS 188/06).

18. V kontexte požiadaviek riadneho odôvodnenia rozhodnutia súdu ako súčasť práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd dovolací súd zdôrazňuje, že ani judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva nevyžaduje, aby v odôvodnení rozhodnutia bola daná odpoveď na každý argument strany. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie kľúčový, vyžaduje sa osobitná odpoveď práve na tento argument (napr. rozhodnutia vo veciach Ruiz Torija proti Španielsku, Hiro Balani proti Španielsku, Georgiadis proti Grécku, Higgins proti Francúzsku). Preto odôvodnenie rozhodnutia súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03). Ani súd v opravnom konaní nemusí dať odpoveď na všetky námietky uvedené v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú (podľa názoru súdu) podstatný význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktoré je predmetom preskúmania v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05).

19. K predmetným námietkam dovolateľa dovolací súd poukazuje odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu (bod 39. až 43.), v ktorom odvolací súd (stotožňujúc sa s rozhodnutím súdu prvej inštancie a poukazujúc na ním vykonané dokazovanie) jasným, určitým a zrozumiteľným spôsobom odôvodnil všetky relevantné aspekty týkajúce sa písomného hlasovania vlastníkov bytov a nebytových priestorov predmetného bytového domu. Taktiež (v bode 48.) konštatoval, že „okresný súd pri rozhodovaní akceptoval aj všetky širšie súvislosti, avšak pokiaľ vykonaným dokazovaním dospel k záveru, že právo žalobcu je prekludované musel na túto skutočnosť prihliadnuť.“ Dovolací súd v závere v súvislosti s predmetnými námietkami dovolateľa poukazuje na to, že v danom prípade bolo nevyhnutné zodpovedať zásadnú a právne významnú otázku týkajúcu sa spôsobu obvyklého informovania vlastníkov bytov a nebytových priestorov z dôvodu, že ustanovenie § 14 ods. 4 a ods. 6 zákona č. 182/1993 Z. z. rozlišuje plynutie lehôt rozdielne, t. j. v prvom prípade plynie 15 dní od oznámenia o výsledkoch hlasovania a v druhom len od „hlasovania“, čo možno považovať za deň konania schôdze (zhromaždenia), na ktorom sa hlasovanie fakticky vykonalo. V tomto prípade sa prehlasovaný vlastník, ktorí sa objektívne nemohol hlasovania ani len zúčastniť, napr. z dôvodu, že o termíne schôdze vôbec nevedel, v dôsledku čoho sa nemohol dozvedieť ani o výsledkoch hlasovania, môže domáhať v 3-mesačnej lehote zmeny rozhodnutia na súde. Pokiaľ odvolací súd na základe dokazovania vykonaného súdom prvej inštancie mal za nepochybné preukázané (bod 43. až 46.), že žalobca bol o výsledkoch hlasovania informovaný obvyklým spôsobom, nebolo potrebné skúmať samotné hlasovanie po meritornej stránke, nakoľko jeho právo na určenie neplatnosti hlasovania nebolo uplatnené v 15 - dňovej prekluzívnej lehote a toto právo zaniklo. Vzhľadom na túto skutočnosť predmetné odvolacie námietky dovolateľa uvedené v odvolaní nemali pre rozhodnutie o odvolaní podstatný význam, nezostali sporné a nebolo nevyhnutné odvolacím súdom dať na ne odpoveď z hľadiska doplnenia dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie.

20. Dovolací súd tiež pripomína, že pri posudzovaní splnenia požiadaviek na riadne odôvodnenie rozhodnutia nie je právne relevantná správnosť právnych záverov, ku ktorým súd dospel, lebo prípadne nesprávne právne posúdenie veci prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f/ CSP nezakladá. Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06).

21. Obsah súdneho spisu v preskúmvanej veci v ničom neopodstatňuje tvrdenie žalobcu (dovolateľa), že odvolací súd svoje rozhodnutie neodôvodnil riadnym a náležitým spôsobom. Odvolací súd v

odôvodnení rozhodnutia uviedol konkrétnym, zrozumiteľným a jednoznačným spôsobom dôvody, ktoré ho viedli k rozhodnutiu; odôvodnenie jeho rozhodnutia (vo vzájomnej súvislosti s konaním, rozhodnutím a odôvodnením rozhodnutia súdu prvej inštancie) má náležitosti v zmysle ustanovenia § 393 CSP a preto ho v žiadnom prípade nemožno považovať za nedostatočné alebo arbitrárne. Ako už bolo uvedené vyššie, za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f/ CSP nemožno považovať to, že súdy neodôvodnili svoje rozhodnutia podľa predstáv dovolateľa.

22. Z uvedeného vyplýva, že zo strany odvolacieho súdu nedošlo k nesprávnemu procesnému postupu, ktorý by dovolateľovi znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že by došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces a preto dovolací súd konštatuje, že dovolanie žalobcu nebolo dôvodné a preto ho zamietol (§ 448 CSP).

23. Žalovaný bol v dovolacom konaní úspešný a preto mu dovolací súd podľa ustanovenia § 453 ods. 1 s použitím § 255 ods. 1 CSP priznal voči žalobcovi nárok na náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu. O výške náhrady trov dovolacieho konania rozhodne podľa § 262 ods. 2 CSP súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

24. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

#### **Poučenie:**

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.